

Arrest

nr. 270 703 van 30 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 1 juli 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 oktober 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Salvadoraans staatsburger, geboren op X 1990 in X. U woonde samen met uw partner en jullie zoon(tje) in de kolonie San Josue in San Salvador. Uw moeder woonde met uw stiefvader, uw broer en uw oma op 25 minuten van jullie woonplaats. U werkte bij Domino's Pizza's Constitucion in San Salvador.

Op 31 juli 2019 was u om zes uur in de avond thuisgekomen van het werk. De bendeleider van de bende MS-13 in jullie kolonie, El Pollo, klopte op de deur. Toen u de deur opendeed, zei hij dat hij met u moest praten. U ging naar buiten, zodat uw vrouw en kind niet zouden horen wat hij zou zeggen. El Pollo zei dat u moest toetreden tot de bende, en hij gaf u 20 dagen om erover na te denken. Omdat hij u al kende, gaf hij u twee opties indien u niet zou toetreden tot de bende: uw huis verlaten of u zou moeten aanvaarden dat u vermoord zou worden. Toen hij wegging, praatte u hierover met uw vrouw. Uw vrouw praatte met haar ouders en met haar nicht, die op haar beurt met de bendeleden in Padros de Venecia 4 kon praten, waar zij woonden. De nicht van uw vrouw lichtte de bendeleden van bende 18 in over jullie komst naar Padros de Venecia 4. Diezelfde nacht verhuisde u met uw vrouw en uw zoon naar uw schoonouders in Padros de Venecia 4. De nicht van uw vrouw had niet vermeld van waar jullie kwamen, maar enkel dat jullie in de kolonie kwamen wonen. Op 16 augustus 2019 vroeg u uw paspoort aan omdat u wist dat wanneer de bendeleden iets in hun hoofd hebben, ze dat niet vergeten, en u dus een paspoort wou in geval van een extreme situatie. Op het werk zei u dat u in een ander filiaal wilde werken. In september werd uw overplaatsing naar Domino's Pizza's Zona Rosa goedgekeurd, en u kon een alternatieve weg nemen om naar het werk te gaan met het openbaar vervoer.

Op 10 september 2019 kwam uw moeder naar Padros de Venecia 4. Ze vertelde dat El Pollo bij haar was langs geweest. Hij vroeg of ze nog contact had met u. Uw moeder antwoordde dat ze geen contact had met u en dat u was weggegaan uit de kolonie. El Pollo vertelde uw moeder dat het niet uitmaakte of ze wist waar u was of niet, omdat er altijd bendeleden zijn op andere plekken die kunnen nagaan waar u was. Ook uw moeder kreeg twee opties: weggaan uit de kolonie omdat ze niet had meegewerkt of vermoord worden. Uw moeder, uw stiefvader, uw broer en uw oma kwamen ook naar Padros de Venecia 4. Als familie namen jullie toen de beslissing dat u uit het land moest vertrekken, omdat het bendelid contact had met de andere bendeleden van de bende MS-13 in andere kolonies over het hele land. U belde naar een vriend in Spanje, maar die vertelde u dat ze in Spanje geen bescherming boden. Hij kende wel een koppel van El Salvador dat van Spanje naar België geëmigreerd was. U belde naar uw vader om geld te lenen om uw vliegtickets te kopen. Uw vader probeerde een lening aan te gaan bij een bankagentschap, en kreeg de lening dan ook een week later. Op 27 september 2019 kocht u uw vliegtickets aan. Op 4 november 2019 ging u in San Salvador uw blanco strafblad aanvragen. U bleef ondertussen verder werken. In de avond kon het transport van het werk u afzetten, al kon dit slechts op vijf blokken van uw woning omdat het een erg gevaarlijke kolonie is.

Op 7 november 2019 werd u 's avonds laat, na het werk, door twee individuen tegengehouden toen u op vijf blokken van uw woning werd afgezet en nog naar huis moest wandelen. Ze vroegen wat u op dat uur daar liep te doen. U zei dat u van het werk kwam. Ze zeiden dat ze het witte voertuig (van uw werk) al een tijdje in de gaten hielden. U moest ook uw identiteitskaart tonen, waar uw adres van San Salvador nog opstond. De nicht van uw vrouw had enkel gezegd dat jullie in de kolonie kwamen wonen, maar ze had niet gezegd op welk adres jullie eerder woonden. U moest binnen 24 uur de kolonie verlaten, anders gingen ze u vermoorden. Hierna ging u niet meer werken, en u besloot op 8 november 2019 om met uw vrouw en uw zoon naar uw vader in San Marcos te gaan. Uw moeder vertrok met de rest van haar gezin naar Morason waar uw stiefvader familie had. Op 9 november 2019 besloot u nog een klacht in te dienen bij de politie in San Salvador. U getuigde bij de politie over het incident op 7 november 2019 waarbij twee individuen u 's avonds laat hadden tegengehouden en hadden bedreigd. Op 12 november 2019 ging u in San Salvador een document insolventie aanvragen. Op 13 november 2019 verliet u El Salvador.

U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador waar u de bendes dient te vrezen. Ter staving van uw relaas legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een blanco strafblad (dd. 4 november 2019), een document insolventie (dd. 12 november 2019), foto's van uw werk in El Salvador, verschillende artikelen over het bendegeweld in El Salvador en een aangifte bij de politie van San Salvador (dd. 9 november 2019).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat er ernstige twijfels kunnen geuit worden bij de door u geschetste verklaringen over de beweerde feiten die aan de basis zouden liggen van uw vertrek.

Wat het incident dd. 31 juli 2019 betreft, stelt het CGVS vast dat u daar weinig overtuigende verklaringen over aflegt. De bendeleider van de bende MS-13 uit uw kolonie, genaamd El Pollo, zou zijn langsgesproken. Hij zei dat u tot de bende MS-13 moest toetreden, u kreeg 20 dagen om hierover na te denken. Omdat u al lang in de kolonie woonde, kreeg u twee opties indien u niet tot de bende wou toetreden: uw huis verlaten of aanvaarden dat u vermoord zou worden (CGVS, p.8). Het is opmerkelijk dat de bendeleider zich bezighoudt met het ronselen van nieuwe rekruten voor de bende. U geeft namelijk aan dat hij degene is die de beslissingen neemt (CGVS, p.11). Het is ook opmerkelijk dat de bendeleider die u een zekere meedogenloosheid toeschrijft (hij zou namelijk een lange lijst aan moorden hebben gepleegd (CGVS, p.11)), u wel een tijdje geeft om erover na te denken (CGVS, p.8 en 11), terwijl tegelijkertijd uit uw relaas dient te worden opgemaakt dat weigeren geen optie was. Dergelijke verklaringen doen ernstige vragen rijzen bij de modus operandi van de bendeleider. Het is bovendien onduidelijk waarom de leider van de bende, El Pollo, zoveel moeite zou doen om u tot de bende te laten toetreden. Gevraagd waarom hij wilde dat u zich bij de bende zou aansluiten, antwoordt u weinig concreet dat dit was "omwille van de periode en de tijd die ik al in de kolonie woonde" (CGVS, p.11). Op de vraag wat u de bende zou kunnen bieden, antwoordt u opnieuw vaagweg dat dat waarschijnlijk komt omdat u daar al een tijd woonde en dus de kolonie perfect kende, en omdat niemand van de andere bendes u kent (CGVS, p.11). Uw uitleg overtuigt geenszins. Het CGVS ziet niet in waarom u, nadat u al 29 jaar in de kolonie woonde, opeens zou worden gevraagd om tot de bende toe te treden (CGVS, p.4). Deze verschillende elementen en de vaagheid van uw verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw bewering dat bendeleden u die dag daadwerkelijk wilden inlijven.

Nadat de bendeleider El Pollo u op 31 juli 2019 benaderde, besloot u halsoverkop om diezelfde nacht met uw vriendin en uw zoontje naar de ouders van uw vriendin te verhuizen (CGVS, p.8). Nochtans had u toch nogal wat bedenktijd gekregen van El Pollo en leek een verhuis dus minder dringend. Het valt hierbij bovendien niet in te zien waarom jullie bij hen in Padros de Venecia 4 gingen wonen na het incident van 31 juli 2019. U geeft zelf aan dat het een erg gevaarlijke kolonie is (CGVS, p.13). Toch besloten jullie naar die kolonie te verhuizen, omdat de nicht van uw vrouw naar de bendeleider van de aanwezige bende 18 kon gaan om te zeggen dat jullie daar kwamen wonen (CGVS, p.11 en 12). Het is opvallend dat u problemen zou hebben gekend in uw eigen wijk, om dan te verhuizen naar een wijk onder de controle van een rivaliserende bende. Immers zou uw komst naar de wijk in de ogen van bende 18 mogelijks als verdacht kunnen worden beschouwd. Sinds jullie verhuis kenden jullie evenwel geen problemen meer, en u bleef werken bij Domino's Pizza maar in een andere vestiging enkele kilometers verder gelegen (CGVS, p.8 en 9).

Op 10 september 2019 stond uw moeder met uw stiefvader, uw broer en uw oma aan uw deur in Padros de Venecia 4. Ze waren gevlucht omdat de bende MS-13 bij haar was langs geweest (CGVS, p.8). Uw moeder verklaarde dat enkele individuen naar u op zoek waren en dat El Pollo u dus in verschillende sectoren trachtte te vinden (CGVS, p.8 en 13). Omdat ze niet had meegewerkt, kreeg uw moeder ook twee opties: hij ging uw moeder vermoorden, of, omdat ze al lang in de kolonie woonde, kon ze vertrekken van haar woonplaats (CGVS, p.8). Het valt niet in te zien waarom El Pollo uw moeder zou bedreigen, u was namelijk vertrokken uit de kolonie zoals de bendeleider gevraagd had (CGVS, p.8 en 11). Indien El Pollo u werkelijk zo graag wou laten toetreden tot de bende, valt bovendien niet in te zien waarom hij pas na veertig dagen naar het adres van uw moeder zou komen, dit terwijl u slechts twintig dagen bedenktijd had gekregen. Ook het vervolg van de feiten weet niet te overtuigen. Van 10 september 2019 tot 7 november 2019 kende u opnieuw geen problemen met de bendes. U woonde sinds 31 juli 2019 in de kolonie Padros de Venecia 4, waar de bende 18 aanwezig was (CGVS, p.8-9). Dat u op 7 november 2019 uw identiteitskaart zou moeten tonen aan de bendeleden van de bende 18, en zij opeens problemen zouden hebben met het feit dat u daar was komen wonen vanuit een andere kolonie, is niet geloofwaardig. U verklaart dat het vermoedelijk nieuwe bendeleden waren tijdens het incident op 7 november 2019, en dat de nicht van uw vrouw ook niet had gezegd waar jullie hiervoor woonden (CGVS, p.11 en 12). Echter is het niet aannemelijk dat deze nicht de bende zou hebben geïnformeerd over jullie verhuis naar de wijk, maar dat de bende dan niet zou hebben gevraagd van welke wijk jullie afkomstig zijn. Dergelijke onlogische verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook andere verklaringen doen ernstige twijfels rijzen bij de verklaarde *modus operandi* van de bendeleden. Het is opmerkelijk hoe de belagers telkens een kans gaven om te vertrekken: op 31 juli 2019 kreeg u 20 dagen om na te denken over het voorstel om tot de bende toe te treden (CGVS, p.8), op 10 september 2019 werd uw moeder, hoewel zij eveneens met de dood bedreigd zou zijn geweest, ook al de kans geboden om te vertrekken ("omdat ze daar ook al een lange tijd woonde", CGVS, p.9) en op 7 november 2019 kreeg u, hoewel u andermaal dreigde te worden vermoord, van bendeleden 24 uur de tijd om de wijk te verlaten (CGVS, p.10). Dat de bendeleden jullie zo veel kansen geven, is niet aannemelijk zeker omdat u verklaart dat "als [de bendeleden] iets in hun hoofd hebben, dat ze iemand willen laten toetreden tot de bende, dan is het erg moeilijk dat ze die persoon nog zullen vergeten" (CGVS, p.8).

Verder dient te worden gewezen op uw handelswijze die maar moeilijk te rijmen valt met uw beweerde vrees voor vervolging. Zo valt ten eerste niet in te zien waarom u niet het adres op uw identiteitskaart liet aanpassen. U geeft aan dat u eraan had gedacht om het adres te laten veranderen, maar dat dat niet ging, en dat u automatisch toebehoort tot San Salvador (CGVS, p.12). Later geeft u dan weer aan dat u het adres wel kan veranderen, maar dat het vijf tot zes maanden kan duren (CGVS, p.14). Uw uiteenlopende verklaringen hieromtrent verraden dat u niet op de hoogte bent van deze procedure. Dit doet vermoeden dat u heeft nagelaten u hierover in te lichten, wat in de door u geschetste context verwonderlijk lijkt. Verder stelt het CGVS vast dat u uw paspoort verkreeg op 16 augustus 2019 (CGVS, p.6). U geeft aan dat het een soort van voorzorgsmaatregel was, omdat u voorbereid moest zijn en een paspoort wou hebben voor een extreme situatie (CGVS, p.6 en 12). Hoewel u uw paspoort op 16 augustus 2019 aanvraagde als soort van beschermingsmaatregel, wachtte u tot na het incident op 10 september 2019 om uiteindelijk pas op 27 september 2019 vliegtickets te kopen. U geeft aan dat u nog moest wachten tot u uw vader kon contacteren om geld te verkrijgen, en tot hij een lening van de bank kon krijgen. Dient hierbij te worden opgemerkt dat u al eerder kon hebben gehandeld, en de hulp van familie vroeger kon hebben ingeroepen. Verder is het zo dat u, ondanks de bedreigingen, in de maand november ook nog documenten opvroeg waarvan het nut niet direct duidelijk is: zo legt u een afschrift

van uw blanco strafregister (dd. 4 november 2019) neer, alsook een document "insolventie" (dd. 12 november 2019), waarmee u wenst aan te tonen dat u geen problemen heeft met de autoriteiten van uw land. Dat u ondanks uw beweerde vrees stappen ondernam om dergelijke documenten te bekomen, volgens uw verklaringen "met het oog op mijn reis naar hier" (CGVS, p.7), doet opnieuw vermoeden dat uw vrees voor de benedeleden relatief is. Bovendien kocht u op 27 september 2019 de vliegtickets om pas anderhalve maand later het land te verlaten op 13 november 2019, omdat er volgens u geen eerdere vluchten beschikbaar zouden zijn geweest door de Kerstperiode die volgde (CGVS, p.6). Dat er geen eerdere vluchten beschikbaar zouden zijn geweest, komt echter bijzonder ongeloofwaardig over, temeer de eerste helft van november bezwaarlijk kan worden verward met de Kerstperiode. Indien u werkelijk wou vluchten van de benedeleden, moge men verwachten dat u zo snel mogelijk uw land van herkomst zou willen verlaten.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u, die al die tijd in angst zou hebben geleefd, ondertussen bleef werken en dat u het openbaar vervoer bleef gebruiken (CGVS, p.5 en 12). U geeft aan dat u na uw verhuis naar Padros de Venecia 4 met een buurman meekon naar het werk, en dat u met het openbaar vervoer terugkeerde naar huis of met een transportmiddel van het werk indien het al laat was (CGVS, p.7 en 9). Vervolgens moest u wel nog vijf blokken te voet gaan (CGVS, p.7). Dat u zich op deze manier blootstelde aan de bende en blijkbaar voluit bleef deelnemen aan het openbaar leven, doet ernstige vragen rijzen bij de zogenaamde vrees die u op dat moment had. U wou veranderen van werkplaats omdat ze het adres van uw werkplaats konden onderscheppen en u verklaart dat de bende MS-13 ook aanwezig is op uw werkplaats aan Domino's Pizza Constitution (CGVS, p.4, 11 en 12). Dat ze u nooit benaderden nabij uw werk aan Domino's Pizza Constitution, of daarna aan Domino's Pizza in Zona Rosa, locaties die slechts op enkele kilometers van elkaar gelegen zijn (zie bijlage Google Maps), is opmerkelijk. U geeft daarbij ook aan dat het voor hen makkelijk was om u te lokaliseren, aangezien "het openbaar vervoer passeert via de verschillende sectoren waar de bende MS heerst" (CGVS, p.13). Bovendien verklaart u dat de benedeleden het adres van uw werkplaats konden onderscheppen (CGVS, p.11). Dat u desondanks bleef verder werken bij Domino's Pizza Constitution en dan bij de Domino's Pizza in Zona Rosa, en daarbij gebruik maakte van het openbaar vervoer en het transportmiddel van het werk (CGVS, p.4, 11 en 12), doet afbreuk aan uw beweerde vrees vanwege de benedeleden.

Wat betreft het incident op 7 november 2019 dient te worden benadrukt dat u toch wel bevreemdende verklaringen aflegt over de klacht die u vervolgens zou hebben ingediend. Daar vertelde u enkel over het incident van 7 november 2019 (CGVS, p.14; vertaling klacht dd. 9 november 2019, p.6). Het is merkwaardig dat u daar niet vertelde over de problemen die u kende op 31 juli 2019 of de bedreiging van 10 september 2019 die El Pollo uitte tegen uw moeder. U verklaart dit aan de hand van het feit dat het dan voor de benedeleden makkelijker zou zijn om uw familie te vinden, en u "het niet groter wou maken" omdat u het was die El Salvador verliet (CGVS, p.14). Uit uw verklaringen spreekt niet direct een groot vertrouwen in de autoriteiten van uw land, wat opnieuw vragen doet rijzen bij de intenties waarmee u klacht ging indienen. Bovendien liet u zowel bij uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (interview Dienst Vreemdelingenzaken dd. 25 februari 2020, vraag 5) als bij uw asielrelaas na om te vertellen over de wapens/het wapen die uw belagers op 7 november 2019 zouden hebben getoond. Ook in uw aangifte van 9 november 2019 staat niet vermeld dat uw belagers een mes bijhadden (vertaling klacht dd. 9 november 2019, p.5). Nochtans was dit de reden waarom u naar eigen zeggen besloot een klacht in te dienen (CGVS, p.14). U argumenteert dat 'beledigingen' in uw land niet enkel verbale beledigingen zijn, maar ook 'gepaard [gaan] met het feit dat je een wapen bijhebt' (CGVS, p.14; vertaling klacht dd. 9 november 2019, p.5). Dergelijke uitleg is weinig ernstig. Bovendien liet u bij de politie na te vertellen dat het opnieuw benedeleden waren die u lastig hadden gevallen (vertaling klacht dd. 9 november 2019, p.6): u heeft het over "twee onbekende personen", maar zegt niets over hun behoren tot een bende, in tegenstelling tot uw verklaringen bij het CGVS (CGVS, p.10). Een en ander doet toch vermoeden dat u deze klacht louter indiende met het oog op het verwerven van "bewijs" voor uw asielaanvraag. Het geeft het document onvermijdelijk een gesolliciteerd karakter en doet vermoeden dat u dit veeleer lieten opmaken om de Belgische asielinstanties te overtuigen van uw problemen.

De som van alle voorgaande vaststellingen betekent dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk persoonlijk geviséerd werd door een criminele bende in El Salvador, noch dat u daarom bij terugkeer vergeldingen vreest van hen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/>

rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Uw paspoort en uw identiteitskaart bevestigen uw identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. Deze documenten tonen niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. De foto's van uw werk in El Salvador geven enkel uw professionele activiteiten weer, die niet door het CGVS worden betwist. Verder kunnen de volgende documenten geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen: uw blanco strafblad (dd. 4 november 2019) en uw document insolventie (dd. 12 november 2019) hebben geen betrekking op de reden waarom u uw land van herkomst hebt verlaten, deze tonen louter aan dat u geen strafrechtelijke antecedenten heeft. Ook de overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De artikelen over het bendegeïmpliceerd betreffen de algemene situatie in El Salvador en hebben geen betrekking op een persoon die u kende of de wijk waar uw woonde. Deze stukken bevestigen enkel en alleen het bestaan van dergelijk bendegeïmpliceerd geweld in El Salvador, iets waarvan ook het CGVS op de hoogte is.

Uw aangifte bij de politie in San Salvador dd. 9 november 2019 kan de bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Deze stukken zijn immers louter een weergave van uw eigen verklaringen. Zij zeggen met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen. Bovendien werd hierboven al opgemerkt dat er nogal wat vragen rijzen bij de inhoud van deze klacht, gezien u meerdere incidenten en het gebruik van wapens tijdens het incident van onvermeld liet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Verder verwijst verzoeker naar het Nansen-rapport 2021/2 *“El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”* dat volgens hem bevestigt dat de bendes niet louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld daar hun daden en beweegredenen niet louter van economische aard zijn en dat er moet worden nagegaan of er een effectieve bescherming voorhanden is in El Salvador tegen de bendes, die wel degelijk moeten worden beschouwd als politieke actoren. Verzoeker concludeert dat de verwerende partij zich niet langer kan verschuilen achter het argument dat de bendes louter als criminele organisatie moeten worden aanzien en dat er een individuele en specifieke vrees moet worden aangetoond.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijst verzoeker op de (humanitaire) situatie in El Salvador en stelt hij dat dit land wordt gezien als een van de meest onveilige ter wereld. Hij citeert in dit verband landeninformatie en wijst op de ontsprende situatie van veralgemeend geweld in El Salvador die recent geëscaleerd is.

Verzoeker werpt tevens op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Hij vreest dat hij geen werk zal hebben en hij niet de noodzakelijke medische zorgen zal kunnen krijgen indien hij besmet raakt met deze ziekte.

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift de UK Home Office Country Policy and Information Note van januari 2021 alsook het Nansen-rapport 2021/2 *“El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”* toe.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart dat hij El Salvador heeft verlaten omwille van problemen met de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13).

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel ook nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, moeten

zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Daarom moeten worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

4.3. Verzoeker legt in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten neer die betrekking hebben op zijn persoonsgegevens, met name zijn identiteitskaart en paspoort, die hier niet ter discussie staan maar voor het overige geen verband houden met zijn vluchtrelaas en geen betrekking hebben op de redenen waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Dezelfde bemerking geldt voor de foto's van verzoekers werk in El Salvador waaruit zijn professionele activiteiten blijken, zijn blanco strafblad van 4 november 2019 en het document insolventie van 12 november 2019.

De artikelen over het bendegeweld betreffen de algemene (veiligheids)situatie in El Salvador en hebben geen betrekking op een persoon die verzoeker kende of de wijk waar verzoeker woonde. De Raad betwist niet dat er bendegerelateerd geweld is in El Salvador dat onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Deze algemene landeninformatie volstaat evenwel op zich niet om aan te tonen dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De nood aan bescherming is afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak en moet concreet aannemelijk worden gemaakt.

De aangifte van verzoeker bij de politie in San Salvador van 9 november 2019 is een document dat louter is opgesteld op basis van zijn verklaringen. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, de klacht is niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdadens die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, heeft deze klacht, die niet meer bevat dan verzoekers eigen verklaringen slechts zeer beperkte bewijskracht. Bovendien zal hierna blijken dat er nogal wat vragen rijzen bij de inhoud van deze klacht, daar verzoeker meerdere incidenten en het gebruik van wapens tijdens het incident van 7 november 2019 onvermeld liet.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Er moet vervolgens worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een nood aan internationale bescherming.

4.4. De Raad besluit, in navolging van de commissaris-generaal, dat op basis van de verklaringen van verzoeker er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

Zo legt verzoeker vooreerst weinig overtuigende verklaringen af over het initiële incident van 31 juli 2019 waarbij de bendeleider van MS-13 hem thuis opzocht in de kolonie San Josué en hij zei dat dat

verzoeker moet toetreden tot de bende waarbij hij 20 dagen bedenktijd kreeg. Omdat verzoeker al lang in de kolonie woonde, kreeg hij twee opties indien hij niet zou toetreden: het huis verlaten of vermoord worden.

Net zoals de commissaris-generaal, meent de Raad dat er ernstige vragen rijzen bij de modus operandi van de bendeleider in het licht van verzoekers eigen verklaringen en de door hem geschetste omstandigheden.

Verzoeker beschrijft de bendeleider als de persoon die de beslissingen neemt en een lange lijst aan moorden heeft in het hele land (NPO, p. 11). Gelet op zijn positie en zijn reputatie is het weinig aannemelijk dat zulke bendeleider zich persoonlijk zou bezighouden met ronselen van nieuwe rekruten en dat hij verzoeker daarenboven een ruime bedenktijd van 20 dagen zou geven. Verzoekers verklaring dat hij 20 dagen bedenktijd kreeg omdat hij al ze hem al kenden daar hij al 29 jaar in de kolonie woonde, strookt niet met de wijze waarop hij de bendeleider beschrijft en waaruit een zekere meedogenloosheid blijkt. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat deze bendeleider de dienst uitmaakte in verschillende gemeentes in San Salvador en slechts sinds anderhalf jaar in San Josué aanwezig was. Het is weinig aannemelijk dat zulke bendeleider, die een lange lijst aan moorden op zijn naam heeft en nog niet zo lang in San Josué verblijft, op enige manier in overweging zou nemen dat verzoeker al 29 jaar in die kolonie woont.

Verzoeker verklaart oorspronkelijk dat hij werd gevraagd om de bende te vervoegen omdat ze kameraden of collega's van die bendeleider aan het vermoorden waren (NPO, p. 8). Wat later in het persoonlijk onderhoud verklaart hij dan weer weinig concreet dat dit was *"omwille van de periode en de tijd die ik al in de kolonie woonde"* (NPO, p.11). Gevraagd wat hij de bende dan zou kunnen bieden, antwoordt verzoeker opnieuw vaagweg dat dat waarschijnlijk komt omdat hij daar al een tijd woonde en dus de kolonie perfect kende, en omdat niemand van de andere bendes hem kent (NPO, p.11).

Verzoekers verklaringen overtuigen niet. Niet alleen geeft hij inconsistente antwoorden over de reden waarom hij de bende moest vervoegen; hij slaagt er ook niet in aannemelijk te maken waarom hij – die al 29 jaar in de kolonie woonde, als bewoner gekend was door MS-13 en die zelf nooit tot een bende heeft behoord of enige link met een bende heeft – opeens alsnog zou worden gevraagd om tot de bende toe te treden (NPO, p.4). Verzoeker kan overigens niet de enige in de kolonie zijn die daar al lang woont, de kolonie perfect kent en verder niet bij andere bendes is gekend. Verzoekers uitleg verklaart nog steeds niet waarom net hij zou worden gevraagd om tot MS-13 toe te treden.

De Raad herinnert er verder aan dat bendeleden in het kader van een rekrutering personen met een welbepaald profiel viseren. Volgens de beschikbare landeninformatie zijn het bovenal arme en kwetsbare jongeren die, mede omdat ze lager opgeleid zijn en vaak niet naar school gaan, het hoogste risico lopen op rekrutering. Het zijn ook vaak jongeren die te maken krijgen met politieke, economische en sociale uitsluiting die bij de bendes aansluiting vinden om er een identiteit te krijgen. Daarnaast worden jongeren meestal gerekruteerd vanaf een heel jonge leeftijd, zo zijn er meldingen van rekruteringen van kinderen vanaf 8 en 10 jaar oud. Veelal gaat het om een vrijwillige of semivrijwillige rekrutering waarbij verschillende bronnen wijzen op de afwezigheid van opties voor de jongeren in deze wijken die zich gemotiveerd kunnen voelen door het krijgen van kleine voordelen (cadeautjes, maaltijden, enz.) en het winnen van respect en sociale status (zie UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19). De Raad stelt, na zorgvuldige lezing van het dossier, vast dat het profiel van verzoeker niet voldoet aan de hierboven geschetste kenmerken van jongeren die doorgaans in het vizier komen van bendes voor samenwerking, dienstverlening en rekrutering. Het is niet logisch dat iemand met verzoekers profiel, een volwassen man die elke dag naar zijn werk gaat en die een kind heeft, gerekruteerd zou worden door de bendes, temeer verzoeker niet weet te verklaren waarom ze hem precies aanspraken.

Voorgaande elementen en de vaagheid van verzoekers verklaringen ondermijnen dan ook reeds de geloofwaardigheid van zijn bewering dat bendeleden hem wilden inlijven. Met het nietszeggend betoog dat niet alle bendeleden zich gedragen volgens een bepaald script en dat het niet is omdat het gedrag van bendeleden niet past in het plaatje van de beschikbare informatie dat hij niet de waarheid vertelt, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die hier alsnog anders over doen denken en die voorgaande bevindingen, die steun vinden in zijn verklaringen en objectieve landeninformatie, kunnen weerleggen of ontkrachten.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers gedrag na dit incident weinig geloofwaardig voorkomt. Hij verklaart dat hij dezelfde nacht van 31 juli 2019 halsoverkop zou hebben besloten om met zijn vriendin en zoontje naar de ouders van zijn vriendin te verhuizen in Padros de Venecia 4, hetgeen volgens zijn verklaringen een erg gevaarlijke kolonie is die bovendien onder controle staat van de rivaliserende bende Barrio 18 (NPO, p. 8; 13).

De terechte bemerking van de commissaris-generaal dat de komst van verzoeker en zijn gezin in Padros de Venecia 4 als verdacht kon worden beschouwd in de ogen van Barrio 18, vindt steun in de

beschikbare landeninformatie. Hieruit blijkt immers dat de bendes in hun wijken een doorgedreven sociale controle uitoefenen. Dit houdt in dat personen die verhuizen naar een bepaalde wijk veelal zullen worden gecontroleerd door de bende die de betrokken wijk controleert en dat informatie over deze persoon zal worden verzameld en geverifieerd, onder meer door het opvragen van identiteitskaarten om adressen te controleren. Daardoor is het moeilijk om zich te bewegen van een wijk onder controle van een bepaalde bende naar een wijk onder controle van een andere bende. Bendes laten gewoonlijk geen personen toe in hun wijken wanneer deze personen afkomstig zijn uit andere wijken onder controle van een rivaliserende bende (zie bv. UNHCR guidelines, p. 26-27; COI Focus 12 oktober 2020, p. 27-28). Verder blijkt dat personen die wonen in gebieden die gelden als een onzichtbare grens tussen gebieden van rivaliserende bendes, of die wonen in gebieden waar de controle door een bende wordt betwist door een andere bende, een verhoogd risico lopen om er, soms door beide kanten, van te worden verdacht banden te hebben met de rivaliserende bende (UNHCR guidelines, p. 29-30). Dat verzoeker, die zelf problemen zou hebben gekend in zijn eigen wijk, er dan halsoverkop voor kiest om te verhuizen naar een gevaarlijke wijk onder controle van een rivaliserende bende met alle mogelijke risico's, is in het licht van deze informatie weinig aannemelijk. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat zij een snelle oplossing zochten en dat dit de enige oplossing was die zij op dat ogenblik konden bedenken, kan evenmin overtuigen. Verzoeker kreeg immers 20 dagen bedenktijd van El Pollo zodat een verhuis niet meteen dringend was. Hij had aldus de nodige tijd om een oplossing te bedenken en een verhuis te overwegen naar een wijk die niet onder controle staat van een rivaliserende bende.

Verzoeker tracht het voorgaande nog uit te leggen door te stellen dat de nicht van zijn vrouw naar de bendeleider van de aanwezige bende Barrio 18 was gegaan om te zeggen dat zij daar kwamen wonen (NPO, p. 11-12), maar dat zij niet heeft vermeld waar verzoeker vandaan kwam (NPO, p. 8).

Het is in het licht van de voorliggende landeninformatie evenwel niet aannemelijk dat de bende dan niet zou hebben gevraagd van welke wijk verzoeker en zijn gezin afkomstig zijn. Verzoekers verklaringen stroken niet met de beschikbare objectieve gegevens. Dat verzoeker op 7 november 2019 alsnog zijn identiteitskaart zou moeten tonen aan de bendeleden van Barrio 18, en dat zij opeens problemen zouden hebben met het feit dat hij daar was komen wonen vanuit een andere kolonie, is, gelet op het voorgaande, dan ook niet geloofwaardig.

Verzoeker slaagt er verder niet in een overtuigende verklaring te geven voor het gegeven dat hij het adres op zijn identiteitskaart niet liet aanpassen, zoals in de bestreden beslissing terdege wordt gemotiveerd als volgt: *"U geeft aan dat u eraan had gedacht om het adres te laten veranderen, maar dat dat niet ging, en dat u automatisch toebehoort tot San Salvador (CGVS, p.12). Later geeft u dan weer aan dat u het adres wel kan veranderen, maar dat het vijf tot zes maanden kan duren (CGVS, p.14). Uw uiteenlopende verklaringen hieromtrent verraden dat u niet op de hoogte bent van deze procedure. Dit doet vermoeden dat u heeft nagelaten u hierover in te lichten, wat in de door u geschetste context verwonderlijk lijkt."* Verzoekers uitleg in het verzoekschrift dat zij dachten dat zij geen problemen zouden krijgen met de bendeleden aldaar omdat zijn echtgenote van die wijk afkomstig is, biedt voor zijn eigen situatie geen verschoning daar hij wél afkomstig is uit een rivaliserende wijk. Het betoog dat een adresverandering 5 tot 6 maanden in beslag zou nemen, doet aan alle voorgaande bevindingen geen afbreuk.

Verzoeker verklaart verder dat op 10 september 2019 zijn moeder met zijn stiefvader, broer en oma aan zijn deur stonden in Padros de Venecia 4. Ze zouden zijn gevlucht omdat de bende MS-13 bij zijn moeder was langs geweest op zoek naar verzoeker. El Pollo zou verzoeker in verschillende sectoren trachten te vinden. Omdat ze niet had meegewerkt, kreeg verzoekers moeder ook twee opties: of vertrekken of vermoord worden (NPO, p. 8 en 13).

De Raad stelt vast dat ook dit gedeelte van verzoekers relaas niet kan overtuigen. Aangezien verzoeker uit de wijk was vertrokken zoals El Pollo had gevraagd (NPO, p. 8 en 11), kan niet blijken waarom El Pollo alsnog trachtte verzoeker te vinden en zijn moeder zou bedreigen. Als El Pollo verzoeker zo graag wilde inlijven in de bende, dan had hij verzoeker geen opties noch bedenktijd gegeven. Het is in dezelfde zin ook weinig coherent dat El Pollo pas na 40 dagen naar het adres van verzoekers moeder zou komen, daar waar verzoeker 20 dagen bedenktijd had gekregen. Met het louter bekritisieren en tegenspreken van deze pertinente bevindingen, brengt verzoeker geen ernstige en concrete elementen aan die hierop een ander licht kunnen werpen.

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift volgende pertinente motieven met betrekking tot de *modus operandi* van de bendeleden ongemoeid worden gelaten. Ze worden door de Raad overgenomen, met name:

"Ook andere verklaringen doen ernstige twijfels rijzen bij de verklaarde modus operandi van de bendeleden. Het is opmerkelijk hoe de belagers telkens een kans gaven om te vertrekken: op 31 juli

2019 kreeg u 20 dagen om na te denken over het voorstel om tot de bende toe te treden (CGVS, p.8), op 10 september 2019 werd uw moeder, hoewel zij eveneens met de dood bedreigd zou zijn geweest, ook al de kans geboden om te vertrekken ("omdat ze daar ook al een lange tijd woonde", CGVS, p.9) en op 7 november 2019 kreeg u, hoewel u andermaal dreigde te worden vermoord, van bendeleden 24 uur de tijd om de wijk te verlaten (CGVS, p.10). Dat de bendeleden jullie zo veel kansen geven, is niet aannemelijk zeker omdat u verklaart dat "als [de bendeleden] iets in hun hoofd hebben, dat ze iemand willen laten toetreden tot de bende, dan is het erg moeilijk dat ze die persoon nog zullen vergeten" (CGVS, p.8)."

Tevens stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift geen ernstige argumenten worden aangevoerd tegen volgende pertinente motieven met betrekking tot de handelwijze van verzoeker, met name:

"Verder stelt het CGVS vast dat u uw paspoort verkreeg op 16 augustus 2019 (CGVS, p.6). U geeft aan dat het een soort van voorzorgsmaatregel was, omdat u voorbereid moest zijn en een paspoort wou hebben voor een extreme situatie (CGVS, p.6 en 12). Hoewel u uw paspoort op 16 augustus 2019 aanvraagde als soort van beschermingsmaatregel, wachtte u tot na het incident op 10 september 2019 om uiteindelijk pas op 27 september 2019 vliegtickets te kopen. U geeft aan dat u nog moest wachten tot u uw vader kon contacteren om geld te verkrijgen, en tot hij een lening van de bank kon krijgen. Dient hierbij te worden opgemerkt dat u al eerder kon hebben gehandeld, en de hulp van familie vroeger kon hebben ingeroepen. Verder is het zo dat u, ondanks de bedreigingen, in de maand november ook nog documenten opvroeg waarvan het nut niet direct duidelijk is: zo legt u een afschrift van uw blanco strafregister (dd. 4 november 2019) neer, alsook een document "insolventie" (dd. 12 november 2019), waarmee u wenst aan te tonen dat u geen problemen heeft met de autoriteiten van uw land. Dat u ondanks uw beweerde vrees stappen ondernam om dergelijke documenten te bekomen, volgens uw verklaringen "met het oog op mijn reis naar hier" (CGVS, p.7), doet opnieuw vermoeden dat uw vrees voor de bendeleden relatief is. Bovendien kocht u op 27 september 2019 de vliegtickets om pas anderhalve maand later het land te verlaten op 13 november 2019, omdat er volgens u geen eerdere vluchten beschikbaar zouden zijn geweest door de Kerstperiode die volgde (CGVS, p.6). Dat er geen eerdere vluchten beschikbaar zouden zijn geweest, komt echter bijzonder ongeloofwaardig over, temeer de eerste helft van november bezwaarlijk kan worden verward met de Kerstperiode. Indien u werkelijk wou vluchten van de bendeleden, moge men verwachten dat u zo snel mogelijk uw land van herkomst zou willen verlaten.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u, die al die tijd in angst zou hebben geleefd, ondertussen bleef werken en dat u het openbaar vervoer bleef gebruiken (CGVS, p.5 en 12). U geeft aan dat u na uw verhuis naar Padros de Venecia 4 met een buurman meekon naar het werk, en dat u met het openbaar vervoer terugkeerde naar huis of met een transportmiddel van het werk indien het al laat was (CGVS, p.7 en 9). Vervolgens moest u wel nog vijf blokken te voet gaan (CGVS, p.7). Dat u zich op deze manier blootstelde aan de bende en blijkbaar voluit bleef deelnemen aan het openbaar leven, doet ernstige vragen rijzen bij de zogenaamde vrees die u op dat moment had. U wou veranderen van werkplaats omdat ze het adres van uw werkplaats konden onderscheppen en u verklaart dat de bende MS-13 ook aanwezig is op uw werkplaats aan Domino's Pizza Constitution (CGVS, p.4, 11 en 12). Dat ze u nooit benaderden nabij uw werk aan Domino's Pizza Constitution, of daarna aan Domino's Pizza in Zona Rosa, locaties die slechts op enkele kilometers van elkaar gelegen zijn (zie bijlage Google Maps), is opmerkelijk. U geeft daarbij ook aan dat het voor hen makkelijk was om u te lokaliseren, aangezien "het openbaar vervoer passeert via de verschillende sectoren waar de bende MS heerst" (CGVS, p.13). Bovendien verklaart u dat de bendeleden het adres van uw werkplaats konden onderscheppen (CGVS, p.11). Dat u desondanks bleef verder werken bij Domino's Pizza Constitution en dan bij de Domino's Pizza in Zona Rosa, en daarbij gebruik maakte van het openbaar vervoer en het transportmiddel van het werk (CGVS, p.4, 11 en 12), doet afbreuk aan uw beweerde vrees vanwege de bendeleden."

Verzoekers betoogt dat hij moest voorzien in de noden van zijn gezin, dat hij alle voorzorgsmaatregelen nam om onder de radar te blijven en dat dit succes had waardoor het onredelijk is dit tegen hem te gebruiken, kan de voorgaande bevindingen niet weerleggen. Indien El Pollo en zijn bende MS-13 werkelijk op zoek waren naar verzoeker, dan is het niet aannemelijk dat ze verzoeker nooit hebben benaderd nabij zijn werk aan Domino's Pizza Constitution, of daarna aan Domino's Pizza in Zona Rosa, locaties die slechts op enkele kilometers van elkaar zijn gelegen. Daar Domino's Pizza Constitution ook gelegen is in gebied onder controle van MS-13 (NPO, p. 4), bestond er wel degelijk een risico dat MS-13 het adres van zijn werkplaats kon onderscheppen. Zoals verzoeker zelf verklaart, hebben de bendes contacten in verschillende sectoren en was er een mogelijkheid dat ze zouden nagaan waar hij werkte (NPO, p. 12). De bende wist immers ook het adres van zijn moeder terug te vinden. Verzoekers betoogt neemt verder niet weg dat het openbaar vervoer dat hij gebruikte via verschillende sectoren van MS-13

passeerde (NPO, p. 13). Deze bevindingen en het gegeven dat verzoeker geen ander werk heeft gezocht waardoor hij minder risico zou lopen, doen dan ook terecht afbreuk aan zijn vrees.

Ten slotte stelt de Raad vast dat wat betreft het incident op 7 november 2019 volgende bemerkingen kunnen worden gemaakt over de verklaringen die verzoeker aflegt met betrekking tot de klacht die hij vervolgens zou hebben ingediend, zoals in de bestreden beslissing terdege wordt gemotiveerd als volgt: *“Daar vertelde u enkel over het incident van 7 november 2019 (CGVS, p.14; vertaling klacht dd. 9 november 2019, p.6). Het is merkwaardig dat u daar niet vertelde over de problemen die u kende op 31 juli 2019 of de bedreiging van 10 september 2019 die El Pollo uitte tegen uw moeder. U verklaart dit aan de hand van het feit dat het dan voor de bendeleden makkelijker zou zijn om uw familie te vinden, en u “het niet groter wou maken” omdat u het was die El Salvador verliet (CGVS, p.14). Uit uw verklaringen spreekt niet direct een groot vertrouwen in de autoriteiten van uw land, wat opnieuw vragen doet rijzen bij de intenties waarmee u klacht ging indienen. Bovendien liet u zowel bij uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (interview Dienst Vreemdelingenzaken dd. 25 februari 2020, vraag 5) als bij uw asielrelaas na om te vertellen over de wapens/het wapen die uw belagers op 7 november 2019 zouden hebben getoond. Ook in uw aangifte van 9 november 2019 staat niet vermeld dat uw belagers een mes bijhadden (vertaling klacht dd. 9 november 2019, p.5). Nochtans was dit de reden waarom u naar eigen zeggen besloot een klacht in te dienen (CGVS, p.14). U argumenteert dat ‘beledigingen’ in uw land niet enkel verbale beledigingen zijn, maar ook ‘gepaard [gaan] met het feit dat je een wapen bijhebt’ (CGVS, p.14; vertaling klacht dd. 9 november 2019, p.5). Dergelijke uitleg is weinig ernstig. Bovendien liet u bij de politie na te vertellen dat het opnieuw bendeleden waren die u lastig hadden gevallen (vertaling klacht dd. 9 november 2019, p.6): u heeft het over “twee onbekende personen”, maar zegt niets over hun behoren tot een bende, in tegenstelling tot uw verklaringen bij het CGVS (CGVS, p.10). Een en ander doet toch vermoeden dat u deze klacht louter indiende met het oog op het verwerven van “bewijs” voor uw asielaanvraag. Het geeft het document onvermijdelijk een gesolliciteerd karakter en doet vermoeden dat u dit veeleer lieten opmaken om de Belgische asielinstanties te overtuigen van uw problemen.”* Voorgaande inconsistenties in verzoekers verklaringen alsook tussen zijn verklaringen en de inhoud van de aangifte, die overigens maar een zeer beperkte bewijswaarde heeft, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas en zijn vrees.

4.5. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad het geheel van voormelde bevindingen, waaruit talrijke inconsistenties, vaagheden en onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Waar verzoeker benadrukt dat er geen tegenstrijdigheden in zijn relaas te bemerken vallen, brengt de Raad in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Waar verzoeker nog stelt dat de bestreden beslissing volledig is gebaseerd op een louter subjectief aanvoelen en dat er geen ernstige argumenten zijn om zijn relaas in twijfel te trekken, herhaalt de Raad dat voorgaande bevindingen over de aannemelijkheid van verzoekers verklaringen werden geanalyseerd in het licht van de algemene objectieve landeninformatie over de reputatie en werkwijze van criminele bendes in El Salvador en verzoekers eigen verklaringen en de door hem geschetste omstandigheden.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk El Salvador te hebben verlaten omdat hij daadwerkelijk werd geviséerd door MS-13 noch dat hij om die reden bij terugkeer vergelding vreest. Een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De algemene verwijzing naar landeninformatie waaruit corruptie en infiltratie van bendeleden binnen de Salvadoraanse politie blijken, volstaat in deze niet, nu verzoeker er niet in slaagt de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken.

Nu aan zijn voorgehouden problemen met Barrio 18 geen geloof kan worden gehecht, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat hij om deze reden een gegronde vrees heeft of een reëel risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

Het vraagstuk of de bendes in El Salvador louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld dan wel moeten worden beschouwd als politieke actoren zoals in het in het rapport van Nansen wordt besproken, stelt zich hier evenmin gezien geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vluchtaanleiding.

Verzoeker brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken. Hij verklaart dat hij in een zone woonde waar MS-13 dan wel Barrio 18 domineert, maar maakt, naast zijn vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer zal worden vervolgd of gevisceerd door bendeleden.

4.6. In de mate dat verzoeker de socio-economische situatie in El Salvador aankaart, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren [...]”.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in El Salvador sprake zou zijn van een preciaire socio-economische en humanitaire situatie die grotendeels wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisceerd of dat hij behoort tot een groep van gevisceerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontegd of opzettelijk zou worden geweigerd.

In de mate dat verzoeker zich de vraag stelt of hij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om werk te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat hij, gezien zijn persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van verzoeker.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

4.7. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021 en de nota 2021/2 van vzw Nansen *“El Salvador-Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”* van september 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Daarbij stippen verschillende bronnen aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25). Aldus moet er een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar in de COI Focus van 13 juli 2021 wordt verwezen en dat ook in de Nansen-nota wordt besproken, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bende geweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden gevisieerd door de bendes. De Nansen-nota waarnaar verzoeker verwijst erkent uitdrukkelijk dat *“in veel gevallen (...) Human Rights Watch een duidelijke link vaststelde tussen moord of ander geweld en de redenen waarom de persoon El Salvador in de eerste plaats was ontvlucht. (...) Volgens UNHCR zijn Salvadoranen die uitgewezen worden vanuit het buitenland makkelijk identificeerbaar door bendeleden. Dat maakt dat personen die gevlucht zijn uit El Salvador omwille van specifieke problemen, een bijzonder risico lopen.”* (p. 20).

Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bende gerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”* (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers beweerde problemen met de bendeleden van MS-13 en Barrio 18 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bende gerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bende gerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat zijn vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielpprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven of dat hij als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat hij bepaalde gewoontes of een accent zou hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoeker zo lang in België heeft verbleven dat hij niet meer bekend zou zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in verzoekers hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met MS-13 en Barrio 18 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

4.8. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat hij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, laat staan van die aard zou zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar El Salvador louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoekers geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie van The Guardian en Foreign Policy ligt in dezelfde lijn als de informatie

waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund. Uit het enkele gegeven dat er in november gedurende twee dagen een piek was in het aantal moorden, zoals blijkt uit de twee nieuwsartikelen die verzoeker citeert, kan niet blijken dat het in casu om willekeurig geweld gaat. Bovendien blijkt uit deze nieuwsartikelen ook dat het aantal moorden onder president Bukele stevig is gedaald en dat hij na de piek in november onmiddellijk maatregelen heeft genomen om het aantal moorden terug te dringen. Het betreft aldus een zeer tijdelijk fenomeen.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES